

[Poul Schlüter.]

næste år i størrelsen ca. 3½ pct., men den skattepolitik, der lægges op til, betyder, at der dog bliver plads for en forbrugsstigning på ca. 2 pct. Broderparten af væksten kan alligevel blive hjemme hos befolkningen. Derfor mener jeg heller ikke, det er rimeligt, når hr. Grünbaum i en kronik i Berlingske Tidende i går fremsætter det synspunkt, at skatterne til næste år vil sluge næsten hele stigningen i de private indkomster.

Denne politik havde ikke været mulig, hvis regeringen havde undladt de gentagne udgiftsbespareser, eller hvis regeringen havde givet efter for det vandfald af nye udgiftskrav, socialdemokratiet har fremført. Jeg har hæftet mig ved, at hr. Grünbaum forleden i et interview udtalte, at han ikke gav noget for de store ord om at vende stigningstakten i de offentlige udgifter, og det kan man jo forstå, de store ord i sig selv skal man ikke give noget for. Men jeg mener dog alligevel, at det kan dokumenteres, at de ord, regeringen her har udtalt, er holdt. Hvis vi nemlig tager statens sidst afsluttede regnskabsår, for 1969-70, viser det, at man budgetterede med samlede udgifter på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget på 28 milliarder kr. Nu har vi fået regnskabet, og det viser, at der kun er brugt 27,6 milliarder kr. på disse områder. Det vil altså sige, at de store ord blev holdt, ja, mere til, man anvendte mindre, end man havde budgetteret, og så ved hr. Grünbaum jo også, at det budgetterede og endnu større opnåede overskud har finansministeren anvendt på smukkeste måde, således at det ikke vil rumme nogen fristelse, uanset hvem som måtte sidde i chefstillingen i finansministeriet efter valgdagen. Jeg mener, at dette også illustrerer, at der er grund til at tro, at den finansplan, som nu er forelagt, er holdbar. Vi har én gang vist, at vi klarede at holde udgifterne under det budgetterede. Det har selvfølgelig været et slid at få hold på disse stigninger i de offentlige udgifter, men jeg mener, at vi kan fastslå i dag, at anstrengelserne omsider er ved at bære frugt.

Om nu denne skatte- og udgiftspolitik kan holde, afhænger naturligvis ikke mindst af, hvorledes folketingets flertal er sammensat, hvem der er regering, og hvem der er finansminister. Efter statsministerens over-

raskende meddelelse for halvanden time siden vil der jo nok være flere, som i de nærmeste uger byder sig til. Jeg tror, de fleste her i salen og måske også ude i landet vil mene, at hr. Grünbaum er favoritten fra oppositionsbænkene, og jeg vil da gerne glæde ham med at tilslutte mig denne forventning, men derfor synes jeg også, at det er på sin plads i dag at rejse spørgsmålet: hvor havde vi stået, hvis vi havde fulgt hr. Grünbaums råd i skatte- og udgiftspolitikken gennem de sidste 3 år? Hr. Grünbaums kurs har jo været at ville sætte udgifterne voldsomt i vejret, samtidig med at statens indtægter skulle begrænses. I 1968 sagde man nej til besparelser på 400 mill. kr., som den nuværende regering førte igennem. I 1968-69 ønskede man øgede udgifter til boligfond, til uddannelsesfond, til ekstra børnetilskud og meget mere på næsten 1 milliard kr. I 1969-70 var hr. Grünbaums linje at give yderligere skattefradrag, yderligere børnetilskud og flere penge til kommunerne i størrelsen 680 mill. kr. I 1969-70 skulle man beskære det planlagte statsoverskud med 500 mill. kr. I 1970-71 ville man give større pensionsydelse med 300 mill. kr., og man ville øge statsudgifterne til boligbyggeri med mindst 400 mill. kr. Hr. Grünbaum har stået for en udgiftspolitik, som ville have påført staten en øget omkostning igennem denne periode i størrelsen godt 3,2 milliarder kr. Ja, men så indtægterne da? Hvad var her hr. Grünbaums råd til os? Jo, det var, at vi skulle begrænse statens indtægter. I 1968 skulle vi sige nej til momsforhøjelsen, den beløb sig til 800 mill. kr. I 1968-69 skulle vi ikke forhøje benzin- og vægtafgifterne, det var 570 mill. kr., og samtidig skulle vi have haft en udskrivning med 82 pct. i stedet for de 95 pct.; det havde givet staten et provenutab på 1.700 mill. kr. Og endelig skulle vi i 1969-70 ikke have forhøjet momsen, det drejede sig om 1.400 mill. kr. Indtægtstabet, hvis vi havde fulgt hr. Grünbaum, havde været i størrelsen 4,4 milliarder kr. Hvis vi så tager det samlede tal, ja, så chokeres man jo. Hr. Grünbaum har tilrådet os en politik, som ville have forringet statens finanser med i alt omkring 8 milliarder kr. At gennemføre denne politik ville selv teoretisk kun have kunnet betegnes som både tragisk og komisk. De tendenser til bedre økonomi, som nu er ved